

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: JUDr. I. S.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024 č. j. MSK 63700/2024, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 9. 7. 2024 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 4. 2024 č. j. MMOP 59729/2024, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:

- 1) V první části žaloby žalobce obsáhle brojil proti odůvodnění příkazu ze dne 7. 3. 2024 č. j. MMOP 36395/2024 a popisuje obsah podaného odporu.
 - 2) Žalobce vyjádřil nesouhlas s hodnocením důkazů a řešením žalobcových námitek v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejm. se závěrem, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobce nesouhlasí s popisem spáchaného přestupku správním orgánem I. stupně, neboť tento je neobjektivní, neodpovídá videozáznamu a je jednostranně zpracovaný ve prospěch chodkyně. Žalobce namítl, že mu Policie ČR (dále jen „PČR“) neumožnila seznámit se na místě s obsahem kamerového záznamu. Žalobce tak neměl možnost ověřit si skutečný důvod pozastavení se chodkyně, která nebyla šetření přestupku přítomna. Žalobce zpochybnil rovněž vyhodnocení otázky výhledu a možností viditelnosti žalobce v okamžiku spáchání skutku. Závěry správního orgánu I. stupně vycházející ze úředního záznamu PČR žalobce nepovažuje bez opory ve znaleckém posudku za nezpochybnitelné a dovolává se aplikace zásady *in dubio pro reo*.
 - 3) Žalobce dále brojil proti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že žalovaný se v něm řádně nevypořádal s námitkami žalobce (str. 6-8 napadeného rozhodnutí). Oba správní orgány se dle žalobce nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami, které uváděl od počátku správního řízení. Žalobce především zdůraznil, že dle záznamu snižoval rychlost vozidla v daném čase a nemohl vidět dopravní situaci na přechodu pro chodce, zastavení se chodkyně žalobce vnímal jako dání přednosti v jízdě, a proto nezastavil. Dále žalobce rozporoval tvrzení, že chodkyně se zastavila uprostřed přechodu, v polovině ulice, které je nepřesné, když dle úředního záznamu PČR chodkyně se nacházela v polovině levého jízdního pruhu. Žalobce zdůraznil technické vybavení svého vozidla systémem nouzového brždění, díky němuž by nedošlo ke kolizi s chodkyní a rovněž poukázal na zákonné povinnosti chodce před vstupem na vozovku. Chodkyně podle něj navíc nesprávně postupovala středem přechodu, nikoliv vpravo, což správní orgány ignorovaly, stejně jako zásadu *in dubio pro reo*. Žalobce namítl, že správní orgány měly zohlednit jako polehčující okolnost skutečnost žalobcem v řízení doloženou, že předešlého dne byl žalobce účasten se svým vozidlem dopravní nehody, a proto se mylně domníval, že bude zastaven a kontrolován hlídkou PČR z důvodu, že použil k jízdě poškozené vozidlo po této dopravní nehodě. Ze všech uvedených důvodů má žalobce za to, že nemohla být naplněna skutková podstata přestupku, ani materiální stránka jeho škodlivosti. Žalobce také postrádá relevanci úvah žalovaného o délce doby, po kterou je žalobce držitelem řidičského oprávnění, a o jeho právnickém vzdělání.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce se v žalobě vyjadřuje nejprve k příkazu, poté k podanému odporu a následně k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy nejde o žalobní námítky, neboť soudní řízení správní nenahrazuje odvolací řízení před správním orgánem, když předmětem žaloby je rozhodnutí žalovaného o odvolání. Teprve v části IV. žaloby se nalézají žalobní námítky, k nimž žalovaný zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť nemá, co by více dodal, aniž by musel opakovat již řečené. Správní orgány přitom „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek

neobstojí“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43 nebo ze dne 27. 2. 2019 č. j. 8 Afs 267/2017-38). Přestupkové jednání žalobce je zachyceno na videozáznamu, který je objektivním důkazem, z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce danou povinnost porušil. Je zcela zjevné, že chodkyně se již nacházela na přechodu pro chodce, nešlo tedy o situaci, kdy chodec teprve hodlá přejít, kterýžto záměr může být někdy pro řidiče obtížně seznatelný; současně žalobce sám uvedl, že chodkyni viděl, pouze mylně vyhodnotil, že mu „dávala přednost“. Poukazování na porušení právních povinností chodkyní je v daném případě zcela irrelevantní, jak je rovněž vysvětleno v napadeném rozhodnutí. Nad rámec žalobních námitek žalovaný uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje zjevnou chybu v psaní spočívající v tom, že je nesprávně referována část prvostupňového rozhodnutí týkající se správního trestu.

4. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 29. 8. 2024 namítl, že judikatura uvedená žalovaným je proti žalobci neuplatnitelná a v dalším textu setrval na své dosavadní argumentaci.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně uznal žalovaného vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o silničním provozu pro porušení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 4. března 2024 v době okolo 09:05 hod. v Opavě, v prostoru křižovatky místních pozemních komunikací na ulici Sněmovní a Masarykova třída, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Ford Puma, r. z. X, a odbočování vlevo z ulice Sněmovní na ulici Masarykova třída, nezastavil vozidlo před přechodem pro chodce, čímž omezil chodkyni, která již zleva přecházela po přechodu pro chodce Masarykovu třídu, neboť tato chodkyně v reakci na vozidlo Ford přijíždějící zprava k přechodu pro chodce byla nucena přerušit přecházení. Za uvedený přestupek byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 5.000 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
7. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 6 zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 5 odst. 2 písm. f) ohrozí nebo omezí chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, nebo nezastaví vozidlo před přechodem pro chodce v případech, kdy je povinna tak učinit, nebo v rozporu s § 5 odst. 2 písm. g) ohrozí chodce přecházejícího pozemní komunikaci, na kterou odbočuje, nebo ohrozí chodce při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci, při vjíždění na pozemní komunikaci nebo při otáčení nebo couvání.
8. Dle § 5 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu, řidič nesmí ohrozit chodce přecházejícího pozemní komunikaci, na kterou řidič odbočuje, a dále nesmí ohrozit chodce při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci, při vjíždění na pozemní komunikaci a při otáčení nebo couvání.

9. S ohledem na výše uvedená ustanovení zákona o silničním provozu, řidič, s výjimkou řidiče tramvaje, nesmí ohrozit ani omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, nebo který tak zjevně hodlá učinit. Vzájemná práva a povinnosti řidiče blížícího se k přechodu pro chodce a chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, nebo tak zjevně hodlá učinit, vyplývají z citovaného § 5 odstavce 2 písm. f) ve spojení s § 54 odst. 3 zákona o silničním provozu. Z uvedeného je zřejmé, že chodec smí vstoupit na přechod pro chodce pouze za předpokladu, že vozidlo příjíždějící k přechodu je od něj dosud v takové vzdálenosti, že je jeho řidič schopen před přechodem pro chodce bezpečně snížit rychlost či zastavit vozidlo, tedy aniž by byl nucen k náhlému intenzivnímu brzdění či k náhlé změně směru jízdy. V opačném případě zákon zakazuje chodci nejen zahájit přecházení pozemní komunikace, ale též jen vstoupit na přechod pro chodce; to bude relativizováno pouze v případech, kdy chodec nemá z chodníku či okraje pozemní komunikace dostatečný výhled na vozovku (bližší komentářová literatura: *NOVOPACKÝ D. a kol., Zákon o pravidlech na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2022*).
10. Dále soud konstatuje, že z textu zákona vyplývá, že záměr chodce přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce musí být pro řidiče zjevný a poznatelný např. ze způsobu a směru chůze, pokud chodec jasným způsobem směřuje v přímé dráze k přechodu pro chodce. Z existence povinností chodce nevstoupit bezprostředně před jedoucím vozidlo však především vyplývá, že chodec je povinen se o situaci na pozemní komunikaci řádně přesvědčit. Naopak za projevení zjevného úmyslu přecházet pozemní komunikaci nelze pokládat situace, kdy chodec bez rozhlédnutí náhle změni směr své chůze a vstoupí na přechod pro chodce, nebo se zdržuje v jeho blízkosti, avšak z jeho chování nelze dovozovat úmysl přecházet pozemní komunikaci.
11. Novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „novela“), bylo vypuštěno do té doby stanovené pravidlo, které řidiči prikazovalo přibližovat se k přechodu pro chodce takovou rychlostí, aby mohl zastavit vozidlo před přechodem pro chodce v případě, kdy jej chodec zřejmě hodlal použít. Uvedenou povinnost je ovšem z právní úpravy nutno dovodit i nadále v případech, kdy řidič nemá na přechod pro chodce a jeho okolí dostatečný rozhled, nebo je dopravní situace před přechodem pro chodce nejasná. V takové situaci je řidič povinen své chování přizpůsobit tak, aby mohl v případě potřeby bezpečně zastavit vozidlo před přechodem pro chodce. Jak totiž judikoval Ústavní soud, vytvoří-li zákonodárce určitý chráněný prostor pro přecházení pozemní komunikace, musí řidič v tomto prostoru bez dalšího přítomnost chodce, jako zásadně slabšího a zranitelnějšího, předpokládat, nepřesvědčí-li se svými smysly o opaku, a to i za cenu výrazného zpomalení pod zákonem běžně dovolenou rychlost (nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 674/15).
12. Pokud žalobce v první části žaloby brojí proti příkazu ze dne 7. 3. 2024 a rozvíjí obsah proti němu podaného odporu, krajský soud uvádí, že odkazovaný příkaz není předmětem tohoto řízení, jímž je napadené rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení, včetně prvostupňového rozhodnutí, a proto obsah odůvodnění příkazu, jakož i obsah podaného odporu jsou v nyní souzené věci zcela irrelevantní.

13. V další části žaloby žalobce namítl, že skutkový stav věci nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobce považuje popis skutku provedený správním orgánem I. stupně za neobjektivní a v rozporu s videozáznamem. Zdůraznil také, že PČR mu neumožnila seznámit se na místě s obsahem kamerového záznamu. Závěry správního orgánu I. stupně bez opory ve znaleckém posudku žalobce nepovažuje za nezpochybnitelné a dovolává se aplikace zásady *in dubio pro reo*.
14. Obsahem správního spisu, především videozáznamem z místa události, má krajský soud za prokázané, že chodkyně přecházela přes přechod nikoliv náhle, ale plynule již v době, než se žalobce se svým vozidlem k přechodu přiblížil. V tu chvíli byla chodkyně v polovině přechodu, resp. v polovině levého jízdního pruhu, takže musela náhle zareagovat a na přechodu se zastavit, neboť pokud by tak neučinila, mohlo by dojít k její újmě při srážce s vozidlem žalobce, který nepřizpůsobil svou jízdu před přechodem dané situaci a jel dál, aniž by dal chodkyni přednost. V takovém případě však omezil, jakož i ohrozil, chodkyni, která přecházela pozemní komunikaci po přechodu pro chodce a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.
15. Žalobcovo tvrzení, jímž zpochybňuje zjištěný skutkový stav, považuje krajský soud za zcela obecné. Žalobce v žalobě neuvedl, jaké pochybnosti spatřuje ve zjištěném skutkovém stavu, v čem spočívá neobjektivita popisu skutku správním orgánem, ani v čem spatřuje rozpor popisu skutku a videozáznamu. Žalobce rovněž neuvedl důvod, jenž by měl vést k vypracování znaleckého posudku. Krajský soud se seznámil s obsahem videozáznamu a má za to, že popis spáchaného přestupku mu zcela odpovídá, rozpor v obsahu videozáznamu a popisu skutku neshledal. Soud nepovažuje za spornou ani otázku výhledu žalobce v okamžiku přestupkového děje, neboť jeho výhled nebyl ničím omezen a pohyb chodkyně, která se nacházela téměř v polovině přechodu, byl zcela jednoznačný. Soud nezjistil žádnou pochybnost v prokázaném skutkovém stavu, ani důvod k vypracování znaleckého posudku a neshledal žádný prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*.
16. Nutno zdůraznit, že v řízení o přestupku musí správní orgán vždy postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu, bez zřetele na to, zda jde o objasnění skutkových okolností svědčících ve prospěch, či v neprospěch obviněného. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, resp. že se skutek vůbec nestal, nelze obviněného za přestupek postihnout (*in dubio pro reo* – srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. ve Sb. NSS pod č. 3014/2014). V rámci přestupkového řízení je nezbytné, aby byly odstraněny zásadní pochybnosti, jelikož v tomto řízení se analogicky uplatňují trestněprávní zásady presumpce neviny a *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch obviněného (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006 sp. zn. 4 As 2/2005).)
17. Taková situace však v případě žalobce nenastala a jakákoliv pochybnost o skutku na základě obsahu správního spisu nebyla zjištěna. Pro úplnost soud podotýká, že to, že se žalobce nemohl z technických důvodů seznámit s kamerovým záznamem na místě samém, nepředstavuje žádnou procesní vadu. Žalobce byl s obsahem videozáznamu, jakož i s dalšími podklady rozhodnutí, prokazatelně seznámen správním orgánem I. stupně v průběhu správního řízení (blíže protokol o ústním jednání ze dne 15. 4. 2024).

18. K žalobnímu tvrzení vztahujícímu se k napadenému rozhodnutí krajský soud uvádí následující: Správní orgány obou stupňů se vypořádaly s tvrzením žalobce, že snižoval rychlost vozidla v daném čase a nemohl vidět dopravní situaci na přechodu pro chodce a také, že zastavení se chodkyně vnímal jako dání přednosti v jízdě, což bylo důvodem toho, že nezastavil a po přechodu projel. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobci není upíráno, že by před přechodem nesnižoval rychlost vozidla, ale to, že nezastavil za situace, kdy se chodkyně nacházela na přechodu pro chodce. Chodkyně se přitom chovala konzistentně a svým pohybem dávala jednoznačně najevo svůj záměr přejít pozemní komunikací. To, že se zastavila a nechala žalobce projet, lze vyhodnotit jako projev obavy, že pokud by tak neučinila, mohlo by dojít ke střetu s jedoucím vozidlem. Jak soud výše zdůraznil odkazem na judikát Ústavního soudu (odst. 11 tohoto rozsudku), je to řidič vozidla, který musí v chráněném prostoru určeném pro chodce bez dalšího předpokládat přítomnost chodce a přizpůsobit se jí. Z obsahu videozáznamu je zřejmé, že žalobce tak neučinil.
19. Tvrzení žalobce ohledně toho, zda se chodkyně před vstupem na přechod rozhlédla či nikoliv, je bez právního významu, neboť v okamžiku, kdy se žalobce se svým vozidlem ocitl před přechodem, chodkyně již po přechodu přecházela. Námitka žalobce ohledně toho, že je jeho auto vybaveno „nouzovým brzděním“ nemá na situaci vliv, neboť pravidla silničního provozu jsou stanovena jednotně pro všechny účastníky silničního provozu bez ohledu na technické vybavení jimi používaných vozidel. Soud považuje za zcela irelevantní, zda je v popisu skutku napsáno, že se chodkyně nacházela v polovině přechodu nebo v polovině levého jízdního pruhu, neboť ani jedna z možností nemůže změnit nic na tom, že žalobce v rozporu s pravidly silničního provozu projel přes přechod v době, kdy se tam chodkyně nacházela. Stejně tak je nepodstatné, zda chodkyně postupovala středem přechodu anebo více vpravo. Žalobcova mylná domněnka, že by mohl být hlídkou PCR kontrolován s ohledem na předcházející dopravní nehodu z minulého dne, je rovněž pro posouzení skutkového děje zcela bezvýznamná. Není dán žádný racionální důvod k tomu, aby tato skutečnost byla posouzena jako polehčující okolnost. Informace o celkové době držení řidičského oprávnění žalobcem a o jeho právnickém vzdělání slouží toliko k posouzení žalobcových řidičských zkušeností a právního vědomí.
20. Obsahem správního spisu a odůvodnění rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že veškeré nosné námitky žalobce byly správními orgány řádně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádány (správním orgánem I. stupně na str. 3-4 jeho rozhodnutí a žalovaným na str. 8-9 napadeného rozhodnutí). Krajský soud se se zde učiněnými závěry správních orgánů ztotožňuje, jejich rozhodnutí shledal plně přezkoumatelnými, vydanými na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, podpořenými shromážděnými důkazními prostředky, a tedy zákonnými. V replice namítaná nepřiléhavost odkazované judikatury k rozsahu vypořádání námitek je zcela nedůvodná, neboť žalovaným označená judikatura naopak přesně odráží běžnou správní i soudní praxi.
21. Jelikož krajský soud neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. září 2024

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně